Poveste pentru suflet

Poveste pentru suflet

Era odată un rege care avea 4 neveste.

Cel mai mult o iubea pe cea de-a patra soţie, pe care o îmbrăca cu straie din cele mai scumpe şi o trata cu cele mai fine delicatese. Îi dădea tot ce era mai bun, dar ea nu era niciodată mulţumită, ci mereu cerea: "Altceva, altceva ... şi mai plăcut". Pentru că se iubea numai pe sine însăşi, pretindea ca toţi să-i slujească şi să-i satisfacă toate capriciile. Era lacomă, egoistă şi vanitoasă. Se lăuda că deţine cheia tuturor succeselor. Era convinsă că i se cuvine TOTUL.

De asemenea, o iubea şi pe cea de-a treia soţie şi ea era cea cu care se mândrea cel mai mult în faţa regatelor vecine. Cu cât arăta mai multă strălucire şi aroganţă, cu atât era mai invidiată şi mulţi îi puseseră gând rău. Ei îi plăcea să cocheteze cu mulţi. De aceea, regele trăia cu teama că această soţie îl va lăsa într-o zi pentru un altul.

Regele o iubea şi pe cea de-a doua soţie. Ea era confidenta lui şi era întotdeauna drăgută, înţelegătoare şi răbdătoare cu el. De câte ori regele avea o problemă, putea avea încredere în ea că îl va ajuta să treacă peste momentele grele. Uneori trăda, că trăia cu deviza : "Dacă îmi dai, îţi dau; nu-mi mai dai, nu-ţi mai dau".

Prima soţie a regelui era foarte loială şi îşi adusese o mare contribuţie în menţinerea regatului. Totuşi, regele nu o iubea pe prima soţie. Deşi ea îl iubea cu adevărat, el de abia o observa! Ea ştia că a avut cel mai de preţ prieten (care şi-a dat viaţa ca să-l salveze) spre care căuta adesea să-i îndrepte inima, dar regele nu părea deloc impresionat de sacrificiul dragostei lui. Ca să-i salveze viaţa, căuta să-l avertizeze pe rege de comploturile care se urzeau împotriva lui, dar el îi dispreţuia sfaturile. ştia că este linguşit, înşelat şi speculat de mulţi, dar el se încapăţâna să aibă încredere în trădători. Pentru că era devotată şi nu-l putea părăsi niciodată, dorea ca viitorul lor să fie luminos când ceilalţi îl vor dezamăgi, dar regele ignora totul şi trăia după regula : "Aici e raiul, aici e fericirea". Ea simţea tot mai îngrijorată că va împărţi cu el un sfârşit cumplit, dar tăcea resemnată, căci oricum n-o asculta. Intuia doar că, în faţa sfârşitului iminent, el va recunoaşte cine l-a iubit cu adevărat, dar că va fi prea târziu. Plângea adesea la gândul: "Ce frumos putea fi, totuşi!..."

Într-o zi, regele simţi că sfârşitul îi este aproape. Se gândi la viaţa lui plină şi îşi spuse: "Acum am 4 soţii cu mine, dar când voi muri, voi fi singur''. O

întrebă pe cea de-a patra nevastă: "Te-am iubit cel mai mult, ţi-am dăruit cele mai frumoase haine şi ţi-am arătat cea mai mare grijă. Acum, eu am să mor; vrei să vii cu mine şi să-mi ţii companie?".

"Nici vorbă!" replică cea de-a patra soţie şi plecă fără un alt cuvânt. Răspunsul ei străpunse inima regelui ca un cuţit.

Regele o întrebă şi pe cea de-a treia soţie: "Te-am iubit toată viaţa mea. Acum că mor, vrei să vii cu mine şi să-mi ţii companie?".

"Nu"! veni răspunsul celei de-a treia soţii. "Viaţa e prea bună! Când vei muri, mă voi recăsători!" Inima regelui se strânse de durere.

Apoi o întrebă şi pe cea de-a doua soţie: "Întotdeauna am găsit la tine înţelegere, ajutor şi mereu ai fost acolo pentru mine. Când voi muri, vrei să vii cu mine şi să-mi ţii companie?".

"Îmi pare rău, nu te pot ajuta de data aceasta!" replică cea de-a doua soţie. "Te pot doar înmormânta şi voi veni la mormântul tău". Regele fu devastat şi de acest răspuns.

Apoi se auzi o voce: "Eu te voi urma oriunde vei merge!". Regele se uită împrejur şi văzu că aceea care rostise aceste cuvinte era prima soţie. Era atât de slabă, pentru că suferise mult din cauza foamei şi a neglijării sale.

Adânc îndurerat, regele spuse: "Trebuia să fi avut mult mai multă grijă de tine când am avut ocazia!...".

În realitate, noi toţi avem 4 "soţii" în viaţa noastră:

Cea de-a patra "soţie" este TRUPULnostru. Indiferent cât timp şi efort investim în a-l face să arate bine, cu cât trec anii, ne ajută tot mai puţin iar când murim, el se va despărţi de noi cu totul.

Cea de-a treia "soţie" este AVEREAnoastră. Ne promite mereu siguranţă şi satisfacţie, ne îndeamnă la curaj şi speranţă, dar când murim, merge la alţii.

Cea de-a doua "soţie" este FAMILIA şI PRIETENII.Indiferent cât de apropiaţi ne-au fost în timpul vieţii, ei nu pot decât să vină la mormântul nostru după ce nu mai suntem.

Prima "soţie" este SUFLETULnostru. Adesea este neglijat în goana după averi, bunăstare, plăceri, faimă şi putere. Pentru că nu se bucură de nici o preţuire, recunoştinţă, afecţiune sau ocrotire, de obicei cade victima vicleniei, hărţuielilor de tot felul, abuzurilor şi răutăţii celui mai mare vrăjmaş al nostru, păcatul. Totuşi, SUFLETUL este singurul care ne va urma oriunde vom merge. Merită el, pentru că este mereu cu noi, să-i răsplătim devotamentul cu rău? Dacă este înşelat, îi căutăm un sprijin? Dacă este bolnav, îi căutăm cel mai bun doctor? Dacă este luat ostatic, strigăm dupa ajutor?

Când şi unde îi vom cauta şi găsi adevăratul lui bine?

''Răscumpărarea sufletului lor este aşa de scumpă, că nu se va face niciodată''. PSALMUL 49.8 ... ''căci ştiţi că nu cu argint sau aur aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniseră ţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană'' 1 PETRU 1.18-19.